

CESTOU DO ŠKOLY

Je půl osmé ráno, autobus nás vyklopil U Mostu, takže nezbyvá než vyrazit ke škole. Je pěkná zima, tak proč se zdržovat. Připojím se ke skupince studentů, kteří míří k naší škole. Někteří jsou nemluvní, ještě totiž spí. Karel, ten určitě pařil až do dvou do rána na kompu nějaké hry, tak se nedivím, že na cestu kouká jen jedním okem. Denisa se svěčuje Adéle, že chatovala s Tomášem do půl jedné, musí jí přece o svém novém objevu všechno říct. Nechápu, jak může být po ránu a ještě na cestě do školy někdo takhle veselý. Adéla poslouchá, ale Denisinu radost nesdílí, prožívá totiž opačnou fázi vztahu, nechce se jí o tom mluvit a ještě kazit Adéle dobrou náladu. Radši se nechá nakazit sama a díky Adéle je i jí po ránu líp.

Bližíme se ke škole. Kolem chodníku čím dál častěji postávají skupinky děcek. Většina z nich drží v zimou se třesoucí ruce svoji první ranní cigaretku. Napadá mě, kdyby je tak viděly jejich mámy? Ta moje by se určitě zbláznila. Vyznává zdravý životní styl a chce pro nás to nejlepší, tak se v naší rodině žije docela zdravě. Ne, že bychom to přeháněli, ale zeleninu máme často a uzeninu zřídka. Se sladkostmi se to taky nepřehání. Docela sportujeme, alkohol se pije v naší rodině jen při slavnostních příležitostech. A cigarety? To by nepřežil ani táta. I když to někdy přehánějí, musím svým rodičům v něčem dát za pravdu. Nikdo z nás nebývá nemocný, občas nějaká ta chřipka nebo angína. Sem tam zhřešit ale nebývá na škodu, většinou proto, aby člověk zjistil, že to nestálo za to. A tihle ranní kuřáci? Mnozí z nich tu stojí jen proto, že se bojí být jiní, a i když jim cigareta nechutná, stojí tady, aby zažili pocit sounáležitosti a snad i přátelství. Řada z nich tu ale bude stát i velké přestávce, o polední pauze, po vyučování a intráci i večer před koncem vycházek. To už je slušný náběh na závislost.

Vždycky, když touhle kouřící uličkou ráno kličkuju, abych si o nějakou svítící tečku nepropálila bundu, vzpomenu si na svého dědu. Kouřil opravdu hodně. Ráno strašlivě kašlal, celý den plival kdovico a přišerně smrděl kouřem. Byl ale moc hodný, a když jsme my, vnoučata, přijeli, vymýšlel pro nás báječné hry. Jednou mu můj tehdy tříletý brácha řekl: „Dědo, my s tebou nebudem spát, smrdíš.“ Moc dobře si pamatuju, jak děda zesmutněl. I mně to bylo líto, večer děda vyprávěl bezva pohádky. A víte, co děda udělal? Otevřel kamna v kuchyni, hodil do nich dvě krabičky cigaret, které doma měl, a už nikdy nekouřil. Dneska vím, že to pro něj určitě bylo hrozně těžké. Překonat závislost hodně bolí. On to dokázal. I přesto, že přestal, nakonec dostal rakovinu plic a umřel.

Adéla a Denisa se zastavují u skupinky svých spolužáků, obě také dají ranní cigárko. Já pokračuju s Karlem do šatny. Karel, i když ještě napůl spí, nepotřebuje shánět kamarády přes cigaretu, hraje florbal a má jich dost. A já? Já mám ještě v hlavě svého dědu. A taky je přišerná zima.

im, mš

Redakce: Š. Pávková, R. Šimáková, I. Makovská, C. Kroulíková, M. Laštůvková, A. Fadrná, L. Kholová, M. Šplíchalová
fotografie I. Makovská, školní archiv.
Kontakt: zouvakoviny@seznam.cz

Jsou dny, kdy září jako sluníčko, občas ale se jeho tvář pořádně zamračí a to je pak lépe se mu vyhnout. Naštěstí slunečných dní bývá v roce víc! Znájí ho hlavně žáci, kteří reprezentují školu na soutěžích. Slovensko, Rakousko, Chorvatsko... Žádný, byť sebezvdálenější cíl není pro něj problém. A když se na soutěži daří, to je pak zpáteční cesta jedna velká pohoda. V tomto čísle jsme pro vás připravili rozhovor s **Mgr. Luborem Havlíkem**.

Kolik vám je let?

Zrovna jsem to zapomněl, asi je mi doopravdy hodně.

Máte děti? Popřípadě jak se jmenují?

Dceru Pavlínku a syna Ondřeje.

Máte nějaké koníčky? Jestli ano tak jaké?

Mám. Zabývám se entomologií, konkrétně Coleopterami a z nich mám nejraději Cerambycidae a Coccinellidae.

Tak tyhle pojmy určitě všichni naši studenti používají denně, ale přesto mohl byste nám je trochu přiblížit?

Zabývám se naukou o hmyzu, konkrétně brouky a z nich mám nejraději tesaříky a sluněčka.

Jinak všeobecně - zajímají mě brouci evropské části palearktu (*rozuměj jedna z osmi biogeografických zón, zahrnuje evropský kontinent, sever Asie po úpatí Himalájí, severní Afriku včetně Sahary a Kanárských ostrovů, sever a střed Arabského poloostrova*), jezdím proto s kamarády po různých přírodních lokalitách, snažíme se najít ty druhy brouků, které nás zajímají, a doma je katalogizujeme, popřípadě předáváme podklady o jejich výskytu.

Jste ženatý? Popřípadě jak dlouho?

Ženatý jsem, přiměřeně dlouho svému věku

Máte rád cestování?

Ano, rád se podívám do zajímavých míst, třeba Slovensko se mi moc líbí.

Kam jezdíte někdy na dovolenou?

Místo volím podle toho, jestli je to dovolená zimní, jarní, letní nebo podzimní – ta je ale nejkratší.

Cestujete rád autem nebo jiným dopravním prostředkem?

Autem jezdím rád. Autobusem – s ohledem na to, že bydlím asi rok na vesnici, jsem byl už taky nucený jet. A vlak se mi jako dopravní prostředek vždycky moc líbil.

Na jaké škole jste studoval?

Jsem vyučený kuchař v Chrudimi, kde jsem i odmaturoval na SOU společného stravování, a postupem času jsem si vzdělání dodělal na Masarykově univerzitě v Brně.

Jak dlouho pracujete na této škole?

Na této škole pracuji už 21 let.

Na jaké pozici jste začínal pracovat?

Nastoupil jsem jako mistr oboru kuchař-číšník.

Jakou dobu vykonáváte práci vedoucí odborného výcviku?

10 let.

Baví vás tato práce?

Baví. Každý den mi přináší něco nového. Ať to jsou problémy technického rázu, popřípadě nepřijemnosti žáků, ale především radosti spojené s tím, když se daří. Například na cvičných kuchyních uvařit jídlo, které se dá sníst, nebo vyrobit zákusky, které jsou prodejné. Těší mě, když kdokoli ze soutěžících doveze medaili ze soutěže, ale stejně tak i to, když v červnu odchází spokojení žáci třetích ročníků a v rukou třímají výuční list.

MEZI CARVINGÁŘI

Jmenuji se **Tomáš Lipavský**, je mi 21 let a jsem vyučený kuchař-číšník. Nyní studuji čtvrtý ročník oboru gastronomie, protože bych rád držel v ruce maturitní vysvědčení, to je totiž v dnešní době nezbytnou nutností pro profesní kariéru. Moje zájmy jsou takové všelijaké, baví mě něco vyrábět, vymýšlet různé vychytávky, jezdit na motorce...

V prvním ročníku ještě na „kuchařině“ mě zaujala možnost zúčastnit se kurzu vyřezávání do ovoce a zeleniny. Už tehdy ho vedl Luděk Procházka. Zaujaly mě různé výrobky, co se dají udělat ze zeleniny a ovoce, jako například kytky a různé plastiky. Tak jsem se na tento kurz na podzim 2009 přihlásil. Po absolvování jsem si sem tam doma zkusil obyčejným nožem něco vyříznout. Dokonce mě paní Dostálová oslovila, zda bych nechtěl vyzkoušet nějakou soutěž v carvingu, ale mě se v té době ještě nechtělo, a tak jsem si udělal na rok pauzu. V druhém ročníku, nevím, kde přesně to bylo, jsem uviděl vyřezaný meloun a to mě znova nastartovalo. Tentokrát jsem si už koupil nože a různé dlatka speciálně určená na vyřezávání. A tak jsem začal znova a lépe. Dokonce jsem zkoušel vyřezávat do dřeva nebo brousit do skla za pomoci ruční el. frézky, ale nakonec stejně vyhrálo vyřezávání do ovoce a zeleniny.

V červnu 2011 jsem se zúčastnil své první soutěže v Třebíči a hned jsem získal zlatou medaili v kategorii „cukrový meloun“. Protože zážitek úspěchu je ten nejlepší hnací motor, začal jsem se aktivně zúčastňovat dalších soutěží. A musím říct, že většinou úspěšně. Díky naší škole jsem se zúčastnil řady soutěží a nabíral jsem na nich mnoho zkušeností. Nejzajímavější byly hlavně ty zahraniční. Zúčastnil jsem se například soutěže v Rakouském Innsbrucku (kde, musím říct, byla vysoká konkurence z celého světa), v polském městečku Wejherowo a také na Slovensku.

Kromě kurzu carvingu jsem absolvoval kurzy sommeliérský a barmanský, které se na naší škole vyučují. Profese barmana mě docela zaujala, takže jsem chvíli jezdil na barmanské soutěže a vyzkoušel si, jaké je to být barmanem a míchat koktejly, když na vás kouká celý sál, a ještě k tomu to stihnout v časovém limitu bez chyb. Proto mám radši carvingové soutěže. Jsem v nich sice omezen časovým limitem, ale mám ve vyřezávání jistější ruku a více si to užívám. A hlavně - s panem Havlíkem a paní Dostálovou (obvykle soutěžící carvingáře doprovázejí – pozn.red.) není nikdy nuda :-)

Od letošního ledna jsem si dal

v soutěžení pauzu, protože se chci více soustředit na maturitu. Chtěl bych ji zvládnout hned na poprvé. Od září mám totiž rezervované místo v Londýně, kde bych chtěl pracovat jako kuchař. Jedu tam hlavně, abych se pořádně naučil angličtinu a taky něco zajímavého zažil. A pak, až se naučím mluvit anglicky, budu třeba vyřezávat na zakázku :-D

Na závěr bych chtěl poděkovat panu Havlíkovi a paní Dostálové za to, že mě celé ty roky v carvingu podporovali i přesto, že to se mnou občas nebylo lehké. Děkuju.

ck

UDAVAČSTVÍ

Pojem uduvačství známe všichni. Občas jsme i my sami někoho naprášili. Sestru, co vás zamkla v pokoji. Bratra, co vám sebral kolo. V tom horším případě spolužáka, co opsal celou písemku z taháku. V lepším případě jsme se za sebe styděli, v horším jsme od „poškozeného“ dostali pár facek. Nicméně jsme se za svoje rozhodnutí někoho udat postavili tak, aby naši tvář dotyčný viděl. Aby naši tvář viděli všichni, protože se zastáváme sebe a děláme dobrou věc.

Někdo ovšem tyto věci nechápe, a tak je dělá špatně. Viz naše schránka důvěry, ve které si „gangy“ v naší škole vyřizují účty tím, že někoho nabonzují, že hulí marijánu, sjíždí se a podobně. Jenže většinou to není pravda. „Obviněný“ člověk se jim jen nelíbí a udělají všechno proto, aby ho zesměnili. Ti ubožáci se ani neumí podepsat a ještě obviňují nevinné lidi? BOŽE VZPAMATUJTE SE! NEJSME UDAVAČSKÁ ŠKOLA! A KDYŽ NĚCO CHCETE ŘÍCT, TAK Z PLNÝCH PLIC A DO TVÁŘE. Ne přes ušmudlaný papírek do „tajné“ schránky důvěry, která má sloužit pro lepší věci než, že se spolužáci, protivníci a rádoby kamarádi navzájem nabonzují.

šp

ZE ŠKOLNÍCH SLOHŮ – MIKROPOVÍDKA

JÁ, ON A DEŠTNÍK

Je ráno. Probouzím se a zjišťuju, že jsem zaspala. Rychle se oblékám a všímám si, že venku prší. V tom spěchu si však zapomenou deštník. Běžím na autobusovou zastávku a doufám, že mi to neušlo. Ujelo! Těsně před nosem a další spoj až za třicet minut. Rozmrzele tam stojím, má to cenu se vrátit domů?

„Ahoj, nechceš schovat pod můj deštník?“ Vedle mě stojí kluk s deštníkem a lehce se na mě usměje.

Podívám se na něj a odpovím: „Ahoj. Jo, díky.“

Tiše stojíme a déšť bubnuje na deštník. Pak kluk promluví: „Jak se jmenuješ?“

„Ema,“ odpovím, „a ty?“

„Ema, to je hezké jméno. Já jsem Pepa,“ odpoví mi.

Usměju se na něj, ale nic neříkám. Přece mu nebudu říkat, že jméno Pepa se mi nelíbí, a navíc nemám náladu si s ním povídat. Bohužel je neodbytný a ptá se dál: „Kam chodíš do školy?“

Přikáží si, že budu milá, a hezky, jako ve škole, odpovím: „Chodím do Poličky na Zouvak, do třetího ročníku na obor hotelnictví.“ Dozvídám se, že chodí taky do Poličky.

Nenápadně si ho prohlížím a zjišťuju, že je docela hezký. Čas utíká, za pár minut přijede autobus, asi bych se měla rozloučit, říkám si v duchu. „Za chvíli mi to jede,“ povídám mu.

Usměje se: „Já vím, jedeme stejným autobusem.“

Trapas, úplně celá zčervenám. Naštěstí přijíždí bus. Společně nastoupíme, a dokonce si spolu sedneme. Kdoví, co z toho bude...

lk